

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ И
ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Број: 353-03-1950/10/2015-09

Датум: 27.10.2015. године

Београд

Министарство пољопривреде и заштите животне средине, в.д. помоћника министра по овлашћењу министра број 119-01-13/18/2015-09 од 22.04.2015.године, поступајући по захтеву ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, за поништај по основу службеног надзора решења Градске управе града Зајечара Одељења за локалну пореску администрацију, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године и решења Градског већа града Зајечара број III 434-12/2015 од 21.08.2015.године изјављеном путем пуномоћника Дарка Спасића и Ане Гођевац, адвоката из Београда. Господар Јованова 73, као другостепени орган и орган који врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова на основу члана 114. став 1. Закона о заштити животне средине ("Службени гласник РС" бр.135/04,36/09,72/09,43/11) члана 17. став 2, члана 23. став 2. и члана 59. став 4. Закона о државној управи ("Службени гласник РС" бр.79/05,101/07, 95/10,99/14) члана 254. став 1. и члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97,31/01 "Службени гласник РС" бр.30/10) доноси

РЕШЕЊЕ

1. ПОНИШТАВА СЕ по основу службеног надзора, коначно решење Градског већа града Зајечара, број III 434-12/2015 од 21.08.2015.године, због стварне ненадлежности органа за решавање по жалби ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године.

2. ПОНИШТАВА СЕ решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и решење.

Образложење

Решењем Градског већа Града Зајечара, број III 434-12/2015 од 21.08.2015. године, одбијена је као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године којим се у поновљеном поступку спроведеном по службеној дужности ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар као обвезнику плаћања накнаде, утврђује накнада за заштиту и унапређење животне средине за период од 22.05.2010. до 31.12.2010. године у износу од 4.737.620,87 динара. У уводу решења су наведени прописи о надлежности тог органа: члан 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр.129/07) према коме градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности града; члан 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр.80/02,84/02,23/03,70/03, 55/04,61/05,85/05,62/06,63/06,61/07,20/09,72/09,53/10,101/11,2/12) према коме о жалби против првостепеног пореског управног акта одлучује надлежни другостепени порески орган одређен тим законом; члан 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара ("Службени лист града Зајечара " бр.29/13,31/13,51/14) према коме Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града; члан 59. тачка 5. Статута града Зајечара ("Службени лист града Зајечара" бр.1/08,20/09,21/11) којим је прописано да Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града.

ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар је као овлашћено лице, у законском року, поднео захтев за поништај по основу службеног надзора, решења Градског већа града Зајечара број III 434-12/2015 од 21.08.2015.године јер је исто донето од стране стварно ненадлежног органа. У захтеву се наводи члан 114. Закона о заштити животне средине, који у ставу 1. прописује да по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Подносилац захтева наводи да је поступајући по поуци о правном средству из решења број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године изјавио жалбу Регионалном одељењу за другостепени поступак Ниш Пореске управе Министарства финансија. Међутим, то одељење се после 15 месеци од подношења жалбе, огласило ненадлежним за одлучивање по жалби. Одлуку по жалби донело је Градско веће града Зајечара за које подносилац захтева налази да није надлежно, те из тих разлога тражи од овог органа његово поништавање на основу члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Подносилац захтева сматра да је Регионално одељење за другостепени поступак Ниш требало да жалбу достави Министарству пољопривреде и заштите животне средине као надлежном органу по члану 114. Закона о заштити животне средине, уколико је нашло да оно није надлежно да по жалби поступа.

Захтевом се тражи поништавање по праву надзора и првостепеног решења Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године на основу члана 253. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку јер је у истој управној ствари раније донето правноснажно решење број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године којим је та управна ствар другачије решена. Наиме, према наводима захтева, решењем Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године утврђена је накнада за заштиту и унапређење животне средине за 2010. годину која је у складу са тим решењем уредно плаћена. Решење Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године донето је у поновном поступку утврђивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине којим се са ретроактивним дејством утврђује нова обавеза плаћања за исту, 2010. годину, али сада у износу од 4.737.620,87 динара јер је, како у образложењу тог решења стоји, на основу увида у објављене годишње финансијске извештаје „ванредним инспекцијским надзором канцеларијске контроле“ утврђено да је основица за обрачун заправо требала да буде укупан бруто приход од продаје од свих делатности којима се бави подносилац захтева. Подносилац захтева налази да је то апсолутно неосновано и незаконито због тога што је Уредбом о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде (члан 2. став 1. тачка 2) прописано да је основица за обрачун накнаде бруто приход од продаје од делатности којима се утиче на животну средину (а не свих делатности којима се обвезник бави). Даље, подносилац захтева налази да се нису стекли разлози из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка јер је финансијски извештај за 2009. годину био достављен Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара благовремено, заједно са пријавом пре доношења решења број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године. Отуда се овде не ради о чињеницама, односно доказима који нису били познати и који се нису могли употребити у ранијем поступку.

Цитирани захтев је са свим прилозима достављен првостепеном органу са захтевом да се списи предмета хитно, а најкасније у року од 15 дана, доставе овом органу, који је првостепени орган уредно примио 6.10.2015. године. Списи нису достављени, па је овај орган сходном применом одредбе члана 228. став 3. Закона о општем управном поступку узео захтев у решавање на основу списка достављених уз захтев.

Након разматрања оспореног решења, навода у захтеву и осталих списка предмета, утврђено је следеће:

Решење број III 434-12/2015 од 21.08.2015.године, којим се одбија као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године донело је Градско веће града Зајечара након што је Министарство финансија Пореска управа Регионално одељење за другостепени поступак Ниш вратило предмет уз обавештење странци да по жалби тај орган није надлежан да поступа (допис

Министарства финансија, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени управни поступак Ниш број 500-434-00-00020/2015-15001 од 3.08.2015.године и допис број 500-434-00-00017/2015-15001 од 6.08.2015). Градско веће је донело одлуку по жалби позивајући се на одредбе члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи, члана 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, члана 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара, као одредбе о својој надлежности. Међутим из наведених одредаба не произилази надлежност Градског већа да у другом степену одлучује о жалбама на првостепена решења којима се утврђује накнада за заштиту и унапређивање животне средине. Ово због тога што Закон о пореском поступку и пореској администрацији изричито прописује да одлучивање по правним лековима уложеним против пореских аката које од 01.01.2013.године донесу јединице локалних самоуправа није у надлежности органа јединица локалне самоуправе (члан 2а и члан 160. Закона) а Законом о заштити животне средине (који одредбом члана 87. став 1. и 2. поверава јединици локалне самоуправе прописивање накнаде за заштиту и унапређење животне средине) није поверено одлучивање по жалби на првостепено решење надлежног општинског, односно градског органа које је донето у вршењу поверених послова (члан 114. Закона) те послови одлучивања по жалби на ова решења не спадају у управне ствари из надлежности града. Према Закону о државној управи решавање о жалбама и ванредним правним средствима на управне акте које су донели органи државне управе или имаоци јавних овлашћења спада у послове државне управе који су у надлежности органа државне управе и њихово обављање се само законом може поверити имаоцима јавних овлашћења (члан 17. став 2. и члан 4. Закона). Одлука о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара („Службени лист града Зајечара“ бр. 9/10,12/10,16/10) донета је на основу члана 87. став 1, 2, 8. и 9. Закона о заштити животне средине. Чланом 87. Закона о заштити животне средине прописано је да јединица локалне самоуправе може, из оквира својих права и дужности, прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине (став 1); накнаду из става 1. тог члана својим актом прописује скупштина јединице локалне самоуправе (став 2); накнада из става 1. тог члана прописује се између осталог по основу обављања одређених активности које утичу на животну средину, а које одређује Влада (став 3); Влада ближе прописује критеријуме за утврђивање накнаде из става 1. тог члана као и највиши износ те накнаде (став 7); јединица локалне самоуправе актом из става 2. тог члана утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а у складу са утврђеним критеријумима из става 7. тог члана (став 8); надлежни орган јединице локалне самоуправе је дужан да прибави мишљење министарства надлежног за послове заштите животне средине на предлог акта из става 2. тог члана (став 9); средства остварена од накнаде из става 1. тог члана користе се, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине према усвојеним програмима коришћења средстава буџетског фонда, односно локалним акционим и санационим плановима, у складу са стратешким документима који се доносе на основу овог закона и посебних закона (став 10); јединица локалне самоуправе не може прописивати накнаде које су прописане на основу чл. 84, 85. и 85а овог закона (став 11). На основу цитиране одредбе донета је Уредба о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину („Службени гласник РС“ број 109/09,8/10) и Уредба о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде („Службени гласник РС“ број 111/09).

Из наведеног произилази да је Законом о заштити животне средине јединици локалне самоуправе поверен посао прописивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у оквиру кога она утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а средства остварена од накнаде користи, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине. У поступку доношења градске одлуке прибављено је мишљење Министарства животне средине и просторног планирања (акт број 401-00-157/2010-01 од 04.02.2010 и акт исти број од 06.10.2010). Надлежни за спровођење те одлуке су према члану 13. и 14. градски инспектор за заштиту животне средине и одсек надлежан за заштиту животне средине који достављају Одељењу локалне пореске администрације податке од значаја за утврђивање накнаде.

Надзор над применом Закона о заштити животне средине и прописа донетих на основу њега врши министарство надлежно за послове заштите животне средине. Министарство надлежно за послове заштите животне средине врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова (члан 109. и 109а).

Према члану 114. став 1. истог закона, по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Како Законом о заштити животне средине јединици локалне самоуправе није поверен посао решавања о жалби на решења донета у поступку примене тог закона и прописа који су на основу њега донети (у које спада и утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине) тај посао не спада у оне који су у надлежности града.

Из цитираних одредби произилази да је министарство надлежно за послове заштите животне средине надзорни орган над радом имаоца јавних овлашћења у вршењу поверених послова државне управе, у конкретној управној ствари Градске управе Зајечара, као и да министар надлежан за послове заштите животне средине одлучује у другом степену по жалби на првостепено решење надлежног органа јединице локалне самоуправе донето у вршењу поверених послова, у конкретној управној ствари Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, па је полазећи од одредбе члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку којом је прописано да ће се коначно решење поништити по основу службеног надзора ако га је донео стварно ненадлежни орган, одлучено као у тачки 1. изреке, на основу члана 254. став 1. истог закона.

С обзиром на одлуку из тачке 1. изреке, решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године није коначно јер жалба на исто није решена, па се нису стекли услови за његово поништавање по праву надзора (члан 253. став 1. Закона о општем управном поступку). Основаност разлога за његово поништавање, који су сви већ изнети у жалби, оцењена је у поступку одлучивања по жалби:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године, донетим у поновљеном поступку (на основу члана 239. став 1. тачка 1, члана 240. став 1. и члана 247. став 2. Закона о општем управном поступку) замењено је решење истог органа број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године, које је тим решењем поништено и утврђена посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период 22.05.2010. до 31.12.2010.године, уз образложење да је на основу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, првостепени орган покренуо понављање поступка окончаног решењем против кога нема редовног правног средства, јер се сазнало за нове чињенице које су могле довести до другачијег решења управне ствари да су биле изнесене или употребљене у ранијем поступку. Решењем, број 434-8/9/2010 од 11.11.2010.године, које се поништава ожалбеним решењем, утврђена је висина посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине на основу пореске пријаве ПНЖС коју је поднео обвезник накнаде дана 05.10.2010.године, према којој је остварени приход у претходној години износио 1.185.015.463,00 динара. Накнадним увидом у финансијски извештај обвезника – биланс успеха за 2010.годину, утврђено је да у колони "претходна година" стоји да приход од продаје износи 1.929.946.000,00 динара, према подацима преузетим са веб сајта Агенције за привредне регистре. На основу тако утврђених података, донето је ново решење (број 434-8/9-R/2010 од 17.04.2014.године).

Против тог новог решења, жалилац "ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о." Зајечар је као овлашћено лице изјавио благовремену и допуштenu жалбу са предлогом да се исто поништи. Жалилац наводи да је диспозитив решења нејасан, делови изреке су међусобно противречни, као и изнетим разлозима; одлучне чињенице нису правилно ни потпуно утврђене, није дата могућност жалиоцу да суделује у поступку понављања које је орган спровео, нити је правилно примењено материјално право. У диспозитиву се најпре наводи да се накнада плаћа квартално, у једнаким тромесечним ратама, а потом, да се доспеле а неизмирене обавезе по том решењу плате у року од 15 дана од дана пријема истог. Такође, жалиоцу није јасно зашто би плаћао било какву камату за квартални период који је прошао, када је решење тек сада

примио и зашто би плаћао аконтацију за наредну годину која је такође протекла, како стоји у изреци. Нејасан је део диспозитива према коме ожалбено решење замењује раније донето решење које се и поништава, а да се не говори о последици која настаје поништајем већ извршеног решења број 434-8/9/2010 од 11.11.2010.године, јер је по том решењу накнада већ плаћена, па би морала да се врати или да се урачуна у новоутврђену накнаду која би се за тај износ умањила. Разлози којима би неажурност у раду органа требало да се покрије стоје у томе да су на основу "накнадно извршеног увида у финансијски извештај" утврђене нове чињенице, а поменути извештај је жалилац уредно и у законом остављеном року предао, са пријавом коју је орган морао да погледа одмах. Све чињенице које се сада износе као накнадно сазнате, постојале су, и предајом финансијског извештаја биле познате органу, а исти је неизмењеног садржаја публикован на сајту Агенције за привредне регистре. Осим наведеног, нејасан је и основ утврђивања накнаде садржан у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара и Уредби о обављању активности које утичу на животну средину. Уредбом није обухваћена накнада за делатност коју обавља жалилац, нити је било којим доказом утврђено да обављање делатности утиче на животну средину, за које јединица локалне самоуправе може прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, јер се њоме не мењају стања и услови животне средине, како је и наведено у студијама чију је валидност потврдио надлежни орган Градске управе. Жалилац сматра да није обвезник плаћања било какве накнаде по основу који се наводи у ожалбеном решењу, јер се ни у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара у члану 3. не наводи делатност коју врши жалилац, па нема ни основа за утврђивање таквог намета.

Жалба је основана.

Разматрајући оспорено решење на основу навода жалбе и остале списе предмета, утврђено је следеће:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године утврђена је посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период од 22.05.2010.до 31.12.2010. године у укупном износу од 2.908.969,47 динара коју Фабрика каблова Зајечар А.Д. Зајечар, као обвезник плаћања накнаде треба да плати по основу обављања делатности производња изолационе жице и каблова у једнаким тромесечним ратама и истовремено обавезано на плаћање аконтације у 2011. години до доношења коначног решења у тој години.

Жалилац је по том решењу поступио.

Дана 17.04.2014. године првостепени орган је у поновљеном поступку донео решење по коме се по истом основу и за исти период жалилац обавезује да уплати износ од 4.737.620,87 динара у једнаким тромесечним ратама, као и аконтације за 2011. годину до доношења решења за ту годину. Тим решењем замењује се решење истог органа број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године, које се поништава. Поступак је поновљен, како у образложењу тог решења стоји, јер је накнадним увидом у финансијски извештај који је преузет са веб сајта Агенције за привредне регистре, првостепени орган утврдио да приход од продаје производа у 2009. години износи 1.929.946.000,00 динара, а у пријави на основу које је донето решење број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године стоји мањи износ (1.185.015.463,00 динара) што је за првостепени орган била нова чињеница и разлог прописан чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка. Међутим, чињенице - износ средстава од продаје, односно докази – финансијски извештај за 2009. годину били су достављени првостепеном органу пре доношења решења број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године, и то на изричит захтев првостепеног органа. Наиме, првостепени орган је својим дописом број 434-4/68 од 30. августа 2010. године изричито тражио од жалиоца редовни годишњи финансијски извештај за 2009. годину са податком о оствареном бруто приходу на годишњем нивоу од продаје сировина, полупроизвода и производа у земљи и иностранству, у року од три дана од дана пријема захтева уз упозорење да непоступање по том захтеву за доставу података представља порески прекршај. Поступајући по наведеном, жалилац је пријаву за накнаду за заштиту и унапређење животне средине (на прописаном обрасцу) број 991 од 4.10.2010. године са финансијским извештајем за 2009. годину доставио првостепеном органу на основу чега је донето решење број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године. Отуда је нејасно зашто је првостепени орган финансијски извештај за 2009. годину преузимао са веб сајта Агенције за

привредне регистре 2014. године када је исти постојао у списима предмета број 434-8/9/2010 и све чињенице које су у њему садржане могле су бити употребљене приликом доношења решења 2010. године. Ни финансијски извештај, ни чињенице које су у њему садржане нису нове чињенице, односно нови докази – они су постојали и били презентовани првостепеном органу (и то на његов изричит захтев) пре доношења решења број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године и не могу бити разлог за понављање поступка који је тим решењем окончан како је то прописано чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Ожалбеним решењем утврђена је накнада за заштиту и унапређивање животне средине по основу обављања делатности: производња осталих електронских и електричних проводника и каблова. Међутим, према Уредби о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину, та накнада се прописује за активности наведене у члану 2. Уредбе (које су преузете у градску одлуку - члан 3) а не за регистроване делатности. У ожалбеном решењу није наведена активност коју обавља жалилац чије обављање утиче на животну средину и према Уредби представља основ за утврђивање накнаде. Ожалбеним решењем поништава се решење број 434-8/9/2010 од 11.11.2010. године. Према одредби члана 258. став 1. Закона о општем управном поступку поништавањем решења или оглашавањем решења ништавим, поништавају се и све правне последице које је то решење произвело. То значи да би уплате које су по поништену решењу извршене требале да се врате жалиоцу или да за тај износ смањи износ новоутврђене накнаде. Међутим у ожалбеном решењу не постоји констатација о томе да је накнада по решењу које се поништава већ плаћена и шта бива са том уплатом. Са овим недостатком у решењу накнада је по истом основу и за исти временски период два пута плаћена: једном по решењу из 2010. године (у износу од 2.908.969,47 динара) и други пут по ожалбеном решењу из 2014. године (у износу од 4.737.630,87 динара) што није у складу са законом. Диспозитив ожалбеног решења је нејасан јер се жалилац ставом 6. обавезује на плаћање аконтације за 2011. годину иако је иста истекла и у међувремену донето решење број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године и у поновљеном поступку решење 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014. године, па је ожалбено решење донето и уз повреду члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку према коме диспозитив решења мора бити јасан и одређен. Уз то решење је донето уз повреду начела саслушања странке јер жалиоцу у поступку који је претходио доношењу решења није пружена могућност да се изјасни о чињеницама одлучним за решење ове управне ствари у складу са чланом 125. и 133. Закона о општем управном поступку.

На основу свега наведеног, ценећи да ће утврђене недостатке брже и економичније отклонити првостепени орган, одлучено је као у тачки 2. изреке, на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку првостепени орган ће употпунити чињенично стање у погледу активности које утичу на животну средину, а којима се жалилац бави, отклонити напред изнете недостатке решења у погледу нејасноће и противречности изреке, као и недостатке поступка који му је претходио, посебно имајући у виду наводе овог решења о разлозима за понављање поступка из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку и на основу тога донети правилну и на закону засновану одлуку.

Упутство о правном средству:

Ово решење је коначно у управном поступку. Против истог се може покренути управни спор подношењем тужбе пред Управним судом, у року од 30 дана од дана уручења решења.

Доставити:

- Градском већу Града Зајечара
- Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара
- Министарству финансија Пореској управи
- подносиоцу захтева преко првостепеног органа

В.Д. ПОМОЋНИКА МИНИСТРА



Република Србија
МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ И
ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ
Број: 353-03-1950/11/2015-09
Датум: 27.10.2015. године
Београд

Министарство пољопривреде и заштите животне средине, в.д. помоћника министра по овлашћењу министра број: 119-01-13/18/2015-09 од 22.04.2015.године, поступајући по захтеву ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, за поништај по основу службеног надзора решења Градске управе града Зајечара Одељења за локалну пореску администрацију, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године и решења Градског већа града Зајечара број III 434-13/2015 од 21.08.2015.године изјављеном путем пуномоћника Дарка Спасића и Ане Гођевац, адвоката из Београда. Господар Јованова 73, као другостепени орган и орган који врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова, на основу члана 114. став 1. Закона о заштити животне средине ("Службени гласник РС" бр.135/04,36/09,72/09,43/11) члана 17. став 2, члана 23. став 2. и члана 59. став 4. Закона о државној управи ("Службени гласник РС" бр.79/05,101/07,95/10,99/14) члана 254. став 1. и члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97,31/01 "Службени гласник РС" бр.30/10) доноси

РЕШЕЊЕ

1. ПОНИШТАВА СЕ по основу службеног надзора, коначно решење Градског већа града Зајечара, број III 434-13/2015 од 21.08.2015.године, због стварне ненадлежности органа за решавање по жалби ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године.

2. ПОНИШТАВА СЕ решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и решење.

Образложење

Решењем Градског већа Града Зајечара, број III 434-13/2015 од 21.08.2015.године, одбијена је као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године којим се у поновљеном поступку спроведеном по службеној дужности ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар као обвезнику плаћања накнаде, утврђује накнада за заштиту и унапређење животне средине за период од 01.01.2011. до 31.12.2011. године у износу од 21.656.180,00 динара. У уводу решења су наведени прописи о надлежности тог органа: члан 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр.129/07) према коме градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности града; члан 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр.80/02,84/02,23/03,70/03, 55/04,61/05,85/05,62/06,63/06,61/07,20/09,72/09,53/10,101/11,2/12) према коме о жалби против првостепеног пореског управног акта одлучује надлежни другостепени порески орган одређен тим законом; члан 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара ("Службени лист града Зајечара " бр.29/13,31/13,51/14) према коме Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града; члан 59. тачка 5. Статута града Зајечара ("Службени лист града Зајечара" бр.1/08,20/09,21/11) којим је прописано да Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града.

ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар је као овлашћено лице, у законском року, поднео захтев за поништај по основу службеног надзора, решења Градског већа града Зајечара број III 434-13/2015 од 21.08.2015.године јер је исто донето од стране стварно ненадлежног органа. У захтеву се наводи члан 114. Закона о заштити животне средине, који у ставу 1. прописује да по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Подносилац захтева наводи да је поступајући по поуци о правном средству из решења број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године изјавио жалбу Регионалном одељењу за другостепени поступак Ниш Пореске управе Министарства финансија. Међутим, то одељење се после 15 месеци од подношења жалбе, огласило ненадлежним за одлучивање по жалби. Одлуку по жалби донело је Градско веће града Зајечара за које подносилац захтева налази да није надлежно, те из тих разлога тражи од овог органа његово поништавање на основу члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Подносилац захтева сматра да је Регионално одељење за другостепени поступак Ниш требало да жалбу достави Министарству пољопривреде и заштите животне средине као надлежном органу по члану 114. Закона о заштити животне средине, уколико је нашло да оно није надлежно да по жалби поступа.

Захтевом се тражи поништавање по праву надзора и првостепеног решења Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године на основу члана 253. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку јер је у истој управној ствари раније донето правноснажно решење број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године којим је та управна ствар другачије решена. Наиме, према наводима захтева, решењем Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године утврђена је накнада за заштиту и унапређење животне средине за 2011. годину која је у складу са тим решењем уредно плаћена. Решење Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године донето је у поновном поступку утврђивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине којим се са ретроактивним дејством утврђује нова обавеза плаћања за исту, 2011. годину, али сада у износу од 21.656.180,00 динара јер је, како у образложењу тог решења стоји, на основу увида у објављене годишње финансијске извештаје „ванредним инспекцијским надзором канцеларијске контроле“ утврђено да је основица за обрачун заправо требала да буде укупан бруто приход од продаје од свих делатности којима се бави подносилац захтева. Подносилац захтева налази да је то апсолутно неосновано и незаконито због тога што је Уредбом о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде (члан 2. став 1. тачка 2) прописано да је основица за обрачун накнаде бруто приход од продаје од делатности којима се утиче на животну средину (а не свих делатности којима се обвезник бави). Даље, подносилац захтева налази да се нису стекли разлози из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка јер је финансијски извештај за 2010. годину био достављен Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара благовремено, заједно са пријавом пре доношења решења број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године. Отуда се овде не ради о чињеницама, односно доказима који нису били познати и који се нису могли употребити у ранијем поступку.

Цитирани захтев је са свим прилозима достављен првостепеном органу са захтевом да се списи предмета хитно, а најкасније у року од 15 дана, доставе овом органу, који је првостепени орган уредно примио 6.10.2015. године. Списи нису достављени, па је овај орган сходном применом одредбе члана 228. став 3. Закона о општем управном поступку узео захтев у решавање на основу списка достављених уз захтев.

Након разматрања оспореног решења, навода у захтеву и осталих списка предмета, утврђено је следеће:

Решење број III 434-13/2015 од 21.08.2015.године, којим се одбија као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године донело је Градско веће града Зајечара након што је Министарство финансија Пореска управа Регионално одељење за другостепени поступак Ниш вратило предмет уз обавештење странци да по жалби тај орган није надлежан да поступа (допис

Министарства финансија, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепену управну поступак Ниш број 500-434-00-00018/2015-15001 од 3.08.2015.године и допис број 500-434-00-00017/2015-15001 од 6.08.2015). Градско веће је донело одлуку по жалби позивајући се на одредбе члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи, члана 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, члана 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара, као одредбе о својој надлежности. Међутим из наведених одредаба не произилази надлежност Градског већа да у другом степену одлучује о жалбама на првостепена решења којима се утврђује накнада за заштиту и унапређивање животне средине. Ово због тога што Закон о пореском поступку и пореској администрацији изричито прописује да одлучивање по правним лековима уложеним против пореских аката које од 01.01.2013.године донесу јединице локалних самоуправа није у надлежности органа јединица локалне самоуправе (члан 2а и члан 160. Закона) а Законом о заштити животне средине (који одредбом члана 87. став 1. и 2. поверава јединици локалне самоуправе прописивање накнаде за заштиту и унапређење животне средине) није поверено одлучивање по жалби на првостепено решење надлежног општинског, односно градског органа које је донето у вршењу поверених послова (члан 114. Закона) те послови одлучивања по жалби на ова решења не спадају у управне ствари из надлежности града. Према Закону о државној управи решавање о жалбама и ванредним правним средствима на управне акте које су донели органи државне управе или имаоци јавних овлашћења спада у послове државне управе који су у надлежности органа државне управе и њихово обављање се само законом може поверити имаоцима јавних овлашћења (члан 17. став 2. и члан 4. Закона). Одлука о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара („Службени лист града Зајечара“ бр. 9/10,12/10,16/10) донета је на основу члана 87. став 1, 2, 8. и 9. Закона о заштити животне средине. Чланом 87. Закона о заштити животне средине прописано је да јединица локалне самоуправе може, из оквира својих права и дужности, прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине (став 1); накнаду из става 1. тог члана својим актом прописује скупштина јединице локалне самоуправе (став 2); накнада из става 1. тог члана прописује се између осталог по основу обављања одређених активности које утичу на животну средину, а које одређује Влада (став 3); Влада ближе прописује критеријуме за утврђивање накнаде из става 1. тог члана као и највиши износ те накнаде (став 7); јединица локалне самоуправе актом из става 2. тог члана утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а у складу са утврђеним критеријумима из става 7. тог члана (став 8); надлежни орган јединице локалне самоуправе је дужан да прибави мишљење министарства надлежног за послове заштите животне средине на предлог акта из става 2. тог члана (став 9); средства остварена од накнаде из става 1. тог члана користе се, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине према усвојеним програмима коришћења средстава буџетског фонда, односно локалним акционим и санационим плановима, у складу са стратешким документима који се доносе на основу овог закона и посебних закона (став 10); јединица локалне самоуправе не може прописивати накнаде које су прописане на основу чл. 84, 85. и 85а овог закона (став 11). На основу цитиране одредбе донета је Уредба о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину („Службени гласник РС“ број 109/09,8/10) и Уредба о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде („Службени гласник РС“ број 111/09).

Из наведеног произилази да је Законом о заштити животне средине јединици локалне самоуправе поверен посао прописивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у оквиру кога она утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а средства остварена од накнаде користи, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине. У поступку доношења градске одлуке прибављено је мишљење Министарства животне средине и просторног планирања (акт број 401-00-157/2010-01 од 04.02.2010 и акт исти број од 06.10.2010). Надлежни за спровођење те одлуке су према члану 13. и 14. градски инспектор за заштиту животне средине и одсек надлежан за заштиту животне средине који достављају Одељењу локалне пореске администрације податке од значаја за утврђивање накнаде.

Надзор над применом Закона о заштити животне средине и прописа донетих на основу њега врши министарство надлежно за послове заштите животне средине. Министарство надлежно за послове заштите животне средине врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова (члан 109. и 109а).

Према члану 114. став 1. истог закона, по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Како Законом о заштити животне средине јединица локалне самоуправе није поверен посао решавања о жалби на решења донета у поступку примене тог закона и прописа који су на основу њега донети (у које спада и плаћање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине) тај посао не спада у оне који су у надлежности града.

Из цитираних одредби произилази да је министарство надлежно за послове заштите животне средине надзорни орган над радом имаоца јавних овлашћења у вршењу поверених послова државне управе, у конкретној управној ствари Градске управе Зајечара као и да министар надлежан за послове заштите животне средине одлучује у другом степену по жалби на првостепено решење надлежног органа јединице локалне самоуправе донето у вршењу поверених послова, у конкретној управној ствари Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, па је полазећи од одредбе члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку којом је прописано да ће се коначно решење поништити по основу службеног надзора ако га је донео стварно ненадлежни орган, одлучено као у тачки 1. изреке, на основу члана 254. став 1. истог закона.

С обзиром на одлуку из тачке 1. изреке, решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године није коначно јер жалба на исто није решена, па се нису стекли услови за његово поништавање по праву надзора на основу члана 253. став 1. Закона о општем управном поступку. Основаност разлога за његово поништавање, који су сви већ изнети у жалби, оцењена је у поступку одлучивања по жалби:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године, донетим у поновљеном поступку (на основу члана 239. став 1. тачка 1, члана 240. став 1. и члана 247. став 2. Закона о општем управном поступку) замсњено је решење истог органа број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године, које је тим решењем поништено и утврђена посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период 01.01.2011. до 31.12.2011.године, уз образложење да је на основу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, првостепени орган покренуо понављање поступка окончаног решењем против кога нема редовног правног средства, јер се сазнало за нове чињенице које су могле довести до другачијег решења управне ствари да су биле изнесене или употребљене у ранијем поступку. Решењем, број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године, које се поништава ожалбеним решењем, утврђена је висина посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине на основу пореске пријаве ПНЖС коју је поднео обвезник накнаде дана 09.05.2011.године, према којој је остварени приход у претходној години износио 273.919.636,00 динара. Накнадним увидом у финансијски извештај обвезника – биланс успеха за 2010.годину, утврђено је да у колони "претходна година" стоји да приход од продаје износи 5.414.045.000,00 динара, према подацима преузетим са веб сајта Агенције за привредне регистре. На основу тако утврђених података, донето је ново решење (број 434-8/10-R/2011 од 17.04.2014.године).

Против тог новог решења, жалилац "ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о." Зајечар је као овлашћено лице изјавио благовремену и допуштenu жалбу са предлогом да се исто поништи. Жалилац наводи да је диспозитив решења нејасан, делови изреке су међусобно противречни, као и изнетим разлозима; одлучне чињенице нису правилно ни потпуно утврђене, није дата могућност жалиоцу да суделује у поступку понављања које је орган спровео, нити је правилно примењено материјално право. У диспозитиву се најпре наводи да се накнада плаћа квартално, у једнаким тромесечним ратама, а потом, да се доспеле а неизмирене обавезе по том решењу плате у року од 15 дана од дана пријема истог. Такође, жалиоцу није јасно зашто би плаћао било какву камату за квартални период који је прошао, када је решење тек сада примио и зашто би плаћао аконтацију за наредну годину која је такође

протекла, како стоји у изреци. Нејасан је део диспозитива према коме ожалбено решење замењује раније донето решење које се и поништава, а да се не говори о последици која настаје поништајем већ извршеног решења број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године, јер је по том решењу накнада већ плаћена, па би морала да се врати или да се урачуна у новоутврђену накнаду која би се за тај износ умањила. Разлози којима би неажурност у раду органа требало да се покрије стоје у томе да су на основу "накнадно извршеног увида у финансијски извештај" утврђене нове чињенице, а поменути извештај је жалилац уредно и у законом остављеном року предао, са пријавом коју је орган морао да погледа одмах. Све чињенице које се сада износе као накнадно сазнате, постојале су, и предајом финансијског извештаја биле познате органу, а исти је неизмењеног садржаја публикован на сајту Агенције за привредне регистре. Осим наведеног, нејасан је и основ утврђивања накнаде садржан у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара и Уредби о обављању активности које утичу на животну средину. Уредбом није обухваћена накнада за делатност коју обавља жалилац, нити је било којим доказом утврђено да обављање делатности утиче на животну средину, за које јединица локалне самоуправе може прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, јер се њоме не мењају стања и услови животне средине, како је и наведено у студијама чију је валидност потврдио надлежни орган Градске управе. Жалилац сматра да није обвезник плаћања било какве накнаде по основу који се наводи у ожалбеном решењу, јер се ни у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара у члану 3. не наводи делатност коју врши жалилац, па нема ни основа за утврђивање таквог намета.

Жалба је основана.

Разматрајући оспорено решење на основу навода жалбе и остале списе предмета, утврђено је следеће:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године утврђена је посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период од 01.01.2011. до 31.12.2011. године у укупном износу од 1.095.678,54 динара коју Фабрика каблова Зајечар А.Д. Зајечар, као обвезник плаћања накнаде треба да плати по основу обављања делатности производња осталих електронских и електричних проводника и каблова у једнаким тромесечним ратама и истовремено обавезано на плаћање аконтације у 2012. години до доношења коначног решења у тој години.

Жалилац је по том решењу поступио.

Дана 17.04.2014. године првостепени орган је у поновљеном поступку донео решење по коме се по истом основу и за исти период жалилац обавезује да уплати износ од 21.656.180,00 динара у једнаким тромесечним ратама, као и аконтације за 2012. годину до доношења решења за ту годину. Тим решењем замењује се решење истог органа број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године, које се поништава. Поступак је поновљен, како у образложењу тог решења стоји, јер је накнадним увидом у финансијски извештај који је преузет са веб сајта Агенције за привредне регистре, првостепени орган утврдио да приход од продаје производа у 2010. години износи 5.414.045.000,00 динара, а у пријави на основу које је донето решење број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године стоји мањи износ (273.919.636.00 динара) што је за првостепени орган била нова чињеница и разлог прописан чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка. Међутим, чињенице - износ средстава од продаје, односно докази – финансијски извештај за 2010. годину били су достављени првостепеном органу пре доношења решења број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године, и то на изричит захтев првостепеног органа. Наиме, првостепени орган је својим дописом број 433-9/9-2011 од 17.03.2011.године изричито тражио од жалиоца уз уредно попуњену пријаву и редовни годишњи финансијски извештај за 2010. годину, до 15.04.2011.године, уз упозорење да непоступање по том захтеву за доставу података представља порески прекршај. Поступајући по наведеном, жалилац је пријаву за накнаду за заштиту и унапређење животне средине (на прописаном обрасцу) од 09.05.2011. године са финансијским извештајем за 2010. годину доставио првостепеном органу на основу чега је донето решење број 434-8/10/2011 од 07.06.2011.године. Отуда је нејасно зашто је првостепени орган финансијски извештај за 2010. годину преузимао са веб сајта Агенције за привредне регистре 2014. године када је исти постојао у списима предмета

број 434-8/10/2011 и све чињенице које су у њему садржане могле су бити употребљене приликом доношења решења 2011.године. Ни финансијски извештај, ни чињенице које су у њему садржане нису нове чињенице, односно нови докази – они су постојали и били презентовани првостепеном органу (и то на његов изричит захтев) пре доношења решења број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године и не могу бити разлог за понављање поступка који је тим решењем окончан како је то прописано чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Ожалбеним решењем утврђена је накнада за заштиту и унапређивање животне средине по основу обављања делатности: производња осталих електронских и електричних проводника и каблова. Међутим, према Уредби о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину, та накнада се прописује за активности наведене у члану 2. Уредбе (које су преузете у градску одлуку - члан 3) а не за регистроване делатности. У ожалбеном решењу није наведена активност коју обавља жалилац чије обављање утиче на животну средину и према Уредби представља основ за утврђивање накнаде. Ожалбеним решењем поништава се решење број 434-8/10/2011 од 07.06.2011. године. Према одредби члана 258. став 1. Закона о општем управном поступку поништавањем решења или оглашавањем решења ништавим, поништавају се и све правне последице које је то решење произвело. То значи да би уплате које су по поништену решењу извршене требале да се врате жалиоцу или да за тај износ смањи износ новоутврђене накнаде. Међутим у ожалбеном решењу не постоји констатација о томе да је накнада по решењу које се поништава већ плаћена и шта бива са том уплатом. Са овим недостатком у решењу накнада је по истом основу и за исти временски период два пута плаћена: једном по решењу из 2011. године (у износу од 1.095.678,54 динара) и други пут по ожалбеном решењу из 2014. године (у износу од 21.656.180,00 динара) што није у складу са законом. Диспозитив ожалбеног решења је нејасан јер се жалилац ставом 6. обавезује на плаћање аконтације за 2012. годину иако је иста истекла и у међувремену донето решење број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године и у поновљеном поступку решење 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014. године, па је ожалбено решење донето и уз повреду члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку према коме диспозитив решења мора бити јасан и одређен. Уз то решење је донето уз повреду начела саслушања странке јер жалиоцу у поступку који је претходио доношењу решења није пружена могућност да се изјасни о чињеницама одлучним за решење ове управне ствари у складу са чланом 125. и 133. Закона о општем управном поступку.

На основу свега наведеног, ценећи да ће утврђене недостатке брже и економичније отклонити првостепени орган, одлучено је као у тачки 2. изреке, на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку првостепени орган ће употпунити чињенично стање у погледу активности које утичу на животну средину, а којима се жалилац бави, отклонити напред изнете недостатке решења у погледу нејасноће и противречности изреке, као и недостатке поступка који му је претходио, посебно имајући у виду наводе овог решења о разлозима за понављање поступка из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку и на основу тога донети правилну и на закону засновану одлуку.

Упутство о правном средству:

Ово решење је коначно у управном поступку. Против истог се може покренути управни спор подношењем тужбе пред Управним судом, у року од 30 дана од дана уручења решења.

Доставити:

- Градском већу Града Зајечара
- Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара
- Министарству финансија Пореској управи
- подносиоцу захтева преко првостепеног органа

В.Д. ПОМОЋНИКА МИНИСТРА


Младен Младеновић

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ И
ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ
Број: 353-03-1950/12/2015-09
Датум: 27.10.2015. године
Београд

Министарство пољопривреде и заштите животне средине, в.д. помоћника министра по овлашћењу министра број 119-01-13/18/2015-09 од 22.04.2015.године, поступајући по захтеву ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, за поништај по основу службеног надзора решења Градске управе града Зајечара Одељења за локалну пореску администрацију, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године и решења Градског већа града Зајечара број III 434-11/2015 од 21.08.2015.године изјављеном путем пуномоћника Дарка Спасића и Ане Гојевац, адвоката из Београда. Господар Јованова 73, као другостепени орган и орган који врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова, на основу члана 114. став 1. Закона о заштити животне средине ("Службени гласник РС" бр.135/04,36/09,72/09,43/11) члана 17. став 2, члана 23. став 2. и члана 59. став 4. Закона о државној управи ("Службени гласник РС" бр.79/05,101/07,95/10,99/14) члана 254. став 1. и члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97,31/01 "Службени гласник РС" бр.30/10) доноси

РЕШЕЊЕ

1. ПОНИШТАВА СЕ по основу службеног надзора, коначно решење Градског већа града Зајечара, број III 434-11/2015 од 21.08.2015.године, због стварне ненадлежности органа за решавање по жалби ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године.

2. ПОНИШТАВА СЕ решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и решење.

Образложење

Решењем Градског већа Града Зајечара, број III 434-11/2015 од 21.08.2015.године, одбијена је као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године којим се у поновљеном поступку спроведеном по службеној дужности ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар као обвезнику плаћања накнаде, утврђује накнада за заштиту и унапређење животне средине за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године у износу од 23.108.684,00 динара. У уводу решења су наведени прописи о надлежности тог органа: члан 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр.129/07) према коме градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности града; члан 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр.80/02,84/02,23/03,70/03,55/04,61/05,85/05,62/06,63/06,61/07,20/09,72/09,53/10,101/11,2/12) према коме о жалби против првостепеног пореског управног акта одлучује надлежни другостепени порески орган одређен тим законом; члан 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара ("Службени лист града Зајечара " бр.29/13,31/13,51/14) према коме Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града; члан 59. тачка 5. Статута града Зајечара ("Службени лист града Зајечара" бр.1/08,20/09,21/11) којим је прописано да Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града.

ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар је као овлашћено лице, у законском року, поднео захтев за поништај по основу службеног надзора, решења Градског већа града Зајечара број III 434-11/2015 од 21.08.2015.године јер је исто донето од стране стварно ненадлежног органа. У захтеву се наводи члан 114. Закона о заштити животне средине, који у ставу 1. прописује да по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Подносилац захтева наводи да је поступајући по поуци о правном средству из решења број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године изјавио жалбу Регионалном одељењу за другостепени поступак Ниш Пореске управе Министарства финансија. Међутим, то одељење се после 15 месеци од подношења жалбе, огласило ненадлежним за одлучивање по жалби. Одлуку по жалби донело је Градско веће града Зајечара за које подносилац захтева налази да није надлежно, те из тих разлога тражи од овог органа његово поништавање на основу члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Подносилац захтева сматра да је Регионално одељење за другостепени поступак Ниш требало да жалбу достави Министарству пољопривреде и заштите животне средине као надлежном органу по члану 114. Закона о заштити животне средине, уколико је нашло да оно није надлежно да по жалби поступа.

Захтевом се тражи поништавање по праву надзора и првостепеног решења Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године на основу члана 253. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку јер је у истој управној ствари раније донето правноснажно решење број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године којим је та управна ствар другачије решена. Наиме, према наводима захтева, решењем Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године утврђена је накнада за заштиту и унапређење животне средине за 2012. годину која је у складу са тим решењем уредно плаћена. Решење Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године донето је у поновном поступку утврђивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине којим се са ретроактивним дејством утврђује нова обавеза плаћања за исту, 2012. годину, али сада у износу од 23.108.684,00 динара јер је, како у образложењу тог решења стоји, на основу увида у објављене годишње финансијске извештаје „ванредним инспекцијским надзором канцеларијске контроле“ утврђено да је основица за обрачун заправо требала да буде укупан бруто приход од продаје од свих делатности којима се бави подносилац захтева. Подносилац захтева налази да је то апсолутно неосновано и незаконито због тога што је Уредбом о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде (члан 2. став 1. тачка 2) прописано да је основица за обрачун накнаде бруто приход од продаје од делатности којима се утиче на животну средину (а не свих делатности којима се обвезник бави). Даље, подносилац захтева налази да се нису стекли разлози из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка јер је финансијски извештај за 2011. годину био достављен Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара благовремено, заједно са пријавом пре доношења решења број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године. Отуда се овде не ради о чињеницама, односно доказима који нису били познати и који се нису могли употребити у ранијем поступку.

Цитирани захтев је са свим прилозима достављен првостепеном органу са захтевом да се списи предмета хитно, а најкасније у року од 15 дана, доставе овом органу, који је првостепени орган уредно примио 6.10.2015. године. Списи нису достављени, па је овај орган сходном применом одредбе члана 228. став 3. Закона о општем управном поступку узео захтев у решавање на основу списка достављених уз захтев.

Након разматрања оспореног решења, навода у захтеву и осталих списка предмета, утврђено је следеће:

Решење број III 434-11/2015 од 21.08.2015.године, којим се одбија као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године донело је Градско веће града Зајечара након што је Министарство финансија Пореска управа Регионално одељење за другостепени поступак Ниш вратило

предмет уз обавештење странци да по жалби тај орган није надлежан да поступа (допис Министарства финансија, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени управни поступак Ниш број 500-434-00-00017/2015-15001 од 6.08.2015). Градско веће је донело одлуку по жалби позивајући се на одредбе члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи, члана 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, члана 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара, као одредбе о својој надлежности. Међутим из наведених одредаба не произилази надлежност Градског већа да у другом степену одлучује о жалбама на првостепена решења којима се утврђује накнада за заштиту и унапређивање животне средине. Ово због тога што Закон о пореском поступку и пореској администрацији изричито прописује да одлучивање по правним лековима уложеним против пореских аката које од 01.01.2013. године донесу јединице локалних самоуправа није у надлежности органа јединица локалне самоуправе (члан 2а и члан 160. Закона) а Законом о заштити животне средине (који одредбом члана 87. став 1. и 2. поверава јединици локалне самоуправе прописивање накнаде за заштиту и унапређење животне средине) није поверено одлучивање по жалби на првостепено решење надлежног општинског, односно градског органа које је донето у вршењу поверених послова (члан 114. Закона) те послови одлучивања по жалби на ова решења не спадају у управне ствари из надлежности града. Према Закону о државној управи решавање о жалбама и ванредним правним средствима на управне акте које су донели органи државне управе или имаоци јавних овлашћења спада у послове државне управе који су у надлежности органа државне управе и њихово обављање се само законом може поверити имаоцима јавних овлашћења (члан 17. став 2. и члан 4. Закона). Одлука о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара („Службени лист града Зајечара“ бр. 9/10,12/10,16/10) донета је на основу члана 87. став 1, 2, 8. и 9. Закона о заштити животне средине. Чланом 87. Закона о заштити животне средине прописано је да јединица локалне самоуправе може, из оквира својих права и дужности, прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине (став 1); накнаду из става 1. тог члана својим актом прописује скупштина јединице локалне самоуправе (став 2); накнада из става 1. тог члана прописује се између осталог по основу обављања одређених активности које утичу на животну средину, а које одређује Влада (став 3); Влада ближе прописује критеријуме за утврђивање накнаде из става 1. тог члана као и највиши износ те накнаде (став 7); јединица локалне самоуправе актом из става 2. тог члана утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а у складу са утврђеним критеријумима из става 7. тог члана (став 8); надлежни орган јединице локалне самоуправе је дужан да прибави мишљење министарства надлежног за послове заштите животне средине на предлог акта из става 2. тог члана (став 9); средства остварена од накнаде из става 1. тог члана користе се, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине према усвојеним програмима коришћења средстава буџетског фонда, односно локалним акционим и санационим плановима, у складу са стратешким документима који се доносе на основу овог закона и посебних закона (став 10); јединица локалне самоуправе не може прописивати накнаде које су прописане на основу чл. 84, 85. и 85а овог закона (став 11). На основу цитиране одредбе донета је Уредба о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину („Службени гласник РС“ број 109/09,8/10) и Уредба о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде („Службени гласник РС“ број 111/09).

Из наведеног произилази да је Законом о заштити животне средине јединици локалне самоуправе поверен посао прописивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у оквиру кога она утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а средства остварена од накнаде користи, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине. У поступку доношења градске одлуке прибављено је мишљење Министарства животне средине и просторног планирања (акт број 401-00-157/2010-01 од 04.02.2010 и акт исти број од 06.10.2010). Надлежни за спровођење те одлуке су према члану 13. и 14. градски инспектор за заштиту животне средине и одсек надлежан за заштиту животне средине који достављају Одељењу локалне пореске администрације податке од значаја за утврђивање накнаде.

Надзор над применом Закона о заштити животне средине и прописа донетих на основу њега врши министарство надлежно за послове заштите животне средине. Министарство надлежно за послове заштите животне средине врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова (члан 109. и 109а).

Према члану 114. став 1. истог закона, по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Како Законом о заштити животне средине јединица локалне самоуправе није поверен посао решавања о жалби на решења донета у поступку примене тог закона и прописа који су на основу њега донети (у које спада и плаћање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине) тај посао не спада у оне који су у надлежности града.

Из цитираних одредби произилази да је министарство надлежно за послове заштите животне средине надзорни орган над радом имаоца јавних овлашћења у вршењу поверених послова државне управе, у конкретној управној ствари Градске управе Зајечара као и да министар надлежан за послове заштите животне средине одлучује у другом степену по жалби на првостепено решење надлежног органа јединице локалне самоуправе донето у вршењу поверених послова, у конкретној управној ствари Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, па је полазећи од одредбе члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку којом је прописано да ће се коначно решење поништити по основу службеног надзора ако га је донео стварно ненадлежни орган, одлучено као у тачки 1. изреке, на основу члана 254. став 1. истог закона.

С обзиром на одлуку из тачке 1. изреке, решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године није коначно јер жалба на исто није решена, па се нису стекли услови за његово поништавање по праву надзора на основу члана 253. став 1. Закона о општем управном поступку. Основаност разлога за његово поништавање, који су сви већ изнети у жалби, оцењена је у поступку одлучивања по жалби:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године, донетим у поновљеном поступку (на основу члана 239. став 1. тачка 1, члана 240. став 1. и члана 247. став 2. Закона о општем управном поступку) замењено је решење истог органа број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године, које је тим решењем поништено и утврђена посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период 01.01.2012. до 31.12.2012.године, уз образложење да је на основу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, првостепени орган покренуо понављање поступка окончаног решењем против кога нема редовног правног средства, јер се сазнало за нове чињенице које су могле довести до другачијег решења управне ствари да су биле изнесене или употребљене у ранијем поступку. Решењем, број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године, које се поништава ожалбеним решењем, утврђена је висина посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине на основу пореске пријаве ПНЖС коју је поднео обвезник накнаде дана 03.05.2012.године, према којој је остварени приход у претходној години износио 389.811.533,00 динара. Накнадним увидом у финансијски извештај обвезника – биланс успеха за 2011.годину, утврђено је да приход од продаје износи 5.777.171.000,00 динара, према подацима преузетим са веб сајта Агенције за привредне регистре. На основу тако утврђених података, донето је ново решење (број 434-8/7-R/2012 од 17.04.2014.године).

Против тог новог решења, жалилац "ГФ Кабле Фабрика каблова д.о.о." Зајечар је као овлашћено лице изјавио благовремену и допуштenu жалбу са предлогом да се исто поништи. Жалилац наводи да је диспозитив решења нејасан, делови изреке су међусобно противречни, као и изнетим разлозима; одлучне чињенице нису правилно ни потпуно утврђене, није дата могућност жалиоцу да суделује у поступку понављања које је орган спровео, нити је правилно примењено материјално право. У диспозитиву се најпре наводи да се накнада плаћа квартално, у једнаким тромесечним ратама, а потом, да се доспеле а неизмирене обавезе по том решењу плате у року од 15 дана од дана пријема истог. Такође, жалиоцу није јасно зашто би плаћао било какву камату за квартални период који је прошао, када је решење тек сада

примио и зашто би плаћао аконтацију за наредну годину која је такође протекла, како стоји у изреци. Нејасан је део диспозитива према коме ожалбено решење замењује раније донето решење које се и поништава, а да се не говори о последици која настаје поништајем већ извршеног решења број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године, јер је по том решењу накнада већ плаћена, па би морала да се врати или да се урачуна у новоутврђену накнаду која би се за тај износ умањила. Разлози којима би неажурност у раду органа требало да се покрије стоје у томе да су на основу "накнадно извршеног увида у финансијски извештај" утврђене нове чињенице, а поменути извештај је жалилац уредно и у законом остављеном року предао, са пријавом коју је орган морао да погледа одмах. Све чињенице које се сада износе као накнадно сазнате, постојале су, и предајом финансијског извештаја биле познате органу, а исти је неизмењеног садржаја публикован на сајту Агенције за привредне регистре. Осим наведеног, нејасан је и основ утврђивања накнаде садржан у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара и Уредби о обављању активности које утичу на животну средину. Уредбом није обухваћена накнада за делатност коју обавља жалилац, нити је било којим доказом утврђено да обављање делатности утиче на животну средину, за које јединица локалне самоуправе може прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, јер се њоме не мењају стања и услови животне средине, како је и наведено у студијама чију је валидност потврдио надлежни орган Градске управе. Жалилац сматра да није обвезник плаћања било какве накнаде по основу који се наводи у ожалбеном решењу, јер се ни у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара у члану 3. не наводи делатност коју врши жалилац, па нема ни основа за утврђивање таквог намета.

Жалба је основана.

Разматрајући оспорено решење на основу навода жалбе и остале списе предмета, утврђено је следеће:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године утврђена је посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период од 01.01.2012. до 31.12.2012. године у укупном износу од 1.559.246,13 динара коју ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, као обвезник плаћања накнаде треба да плати по основу обављања делатности производња осталих електронских и електричних проводника и каблова у једнаким тромесечним ратама и истовремено обавезано на плаћање аконтације у 2013. години до доношења коначног решења у тој години.

Жалилац је по том решењу поступио.

Дана 17.04.2014. године првостепени орган је у поновљеном поступку донео решење по коме се по истом основу и за исти период жалилац обавезује да уплати износ од 23.108.684,00 динара у једнаким тромесечним ратама, као и аконтацију за 2013. годину до доношења решења за ту годину. Тим решењем замењује се решење истог органа број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године, које се поништава. Поступак је поновљен, како у образложењу тог решења стоји, јер је накнадним увидом у финансијски извештај који је преузет са веб сајта Агенције за привредне регистре, првостепени орган утврдио да приход од продаје производа у 2011. години износи 5.777.171.000,00 динара, а у пријави на основу које је донето решење број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године стоји мањи износ (389.811.533,00 динара) што је за првостепени орган била нова чињеница и разлог прописан чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка. Међутим, чињенице - износ средстава од продаје, односно докази – финансијски извештај за 2011. годину били су достављени првостепеном органу пре доношења решења број 434-8/7/2012 од 23.05.2012.године, и то на изричит захтев првостепеног органа. Наиме, првостепени орган је својим дописом који је жалилац примио 05.03.2012.године изричито тражио редовни годишњи финансијски извештај за 2011. годину, уз упозорење да непоступање по том захтеву за доставу података представља порески прекршај. Поступајући по наведеном, жалилац је пријаву за накнаду за заштиту и унапређење животне средине (на прописаном обрасцу) од 03.05.2012. године са финансијским извештајем за 2011. годину доставио првостепеном органу на основу чега је донето решење број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године. Отуда је нејасно зашто је првостепени орган финансијски извештај за 2011. годину

преузимао са веб сајта Агенције за привредне регистре 2014. године када је исти постојао у списима предмета број 434-8/7/2012 и све чињенице које су у њему садржане могле су бити употребљене приликом доношења решења 2012.године. Ни финансијски извештај, ни чињенице које су у њему садржане нису нове чињенице, односно нови докази – они су постојали и били презентовани првостепеном органу (и то на његов изричит захтев) пре доношења решења број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године и не могу бити разлог за понављање поступка који је тим решењем окончан како је то прописано чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Ожалбеним решењем утврђена је накнада за заштиту и унапређивање животне средине по основу обављања делатности: производња осталих електронских и електричних проводника и каблова. Међутим, према Уредби о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину, та накнада се прописује за активности наведене у члану 2. Уредбе (које су преузете у градску одлуку - члан 3) а не за регистроване делатности. У ожалбеном решењу није наведена активност коју обавља жалилац чије обављање утиче на животну средину и према Уредби представља основ за утврђивање накнаде. Ожалбеним решењем поништава се решење број 434-8/7/2012 од 23.05.2012. године. Према одредби члана 258. став 1. Закона о општем управном поступку поништавањем решења или оглашавањем решења ништавим, поништавају се и све правне последице које је то решење произвело. То значи да би уплате које су по поништену решењу извршене требале да се врате жалиоцу или да за тај износ смањи износ новоутврђене накнаде. Међутим у ожалбеном решењу не постоји констатација о томе да је накнада по решењу које се поништава већ плаћена и шта бива са том уплатом. Са овим недостатком у решењу накнада је по истом основу и за исти временски период два пута плаћена: једном по решењу из 2012. године (у износу од 1.559.246,13 динара) и други пут по ожалбеном решењу из 2014. године (у износу од 23.108.684,00 динара) што није у складу са законом. Диспозитив ожалбеног решења је нејасан јер се жалилац ставом 6. обавезује на плаћање аконтације за 2013. годину иако је иста истекла и у међувремену донето решење број 434-8/14/2013 од 29.05.2013. године и у поновљеном поступку решење 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014. године, па је ожалбено решење донето и уз повреду члана 198. став 2. Закона о општем управном поступку према коме диспозитив решења мора бити јасан и одређен. Уз то решење је донето уз повреду начела саслушања странке јер жалиоцу у поступку који је претходио доношењу решења није пружена могућност да се изјасни о чињеницама одлучним за решење ове управне ствари у складу са чланом 125. и 133. Закона о општем управном поступку.

На основу свега наведеног, ценећи да ће утврђене недостатке брже и економичније отклонити првостепени орган, одлучено је као у тачки 2. изреке, на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку првостепени орган ће употпунити чињенично стање у погледу активности које утичу на животну средину, а којима се жалилац бави, отклонити напред изнете недостатке решења у погледу нејасноће и противречности изреке, као и недостатке поступка који му је претходио, посебно имајући у виду наводе овог решења о разлозима за понављање поступка из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку и на основу тога донети правилну и на закону засновану одлуку.

Упутство о правном средству:

Ово решење је коначно у управном поступку. Против истог се може покренути управни спор подношењем тужбе пред Управним судом, у року од 30 дана од дана уручења решења.

Доставити:

- Градском већу Града Зајечара
- Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара
- Министарству финансија Пореској управи
- подносиоцу захтева преко првостепеног органа

В.Д. ПОМОЋНИКА МИНИСТРА



Младен Младеновић

Република Србија
МИНИСТАРСТВО ПОЉОПРИВРЕДЕ И
ЗАШТИТЕ ЖИВОТНЕ СРЕДИНЕ

Број: 353-03-1950/13/2015-09

Датум: 27.10.2015. године

Београд

Министарство пољопривреде и заштите животне средине, в.д. помоћника министра по овлашћењу министра број 119-01-13/18/2015-09 од 22.04.2015.године, поступајући по захтеву ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, за поништај по основу службеног надзора решења Градске управе града Зајечара Одељења за локалну пореску администрацију, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године и решења Градског већа града Зајечара број III 434-14/2015 од 21.08.2015.године изјављеном путем пуномоћника Дарка Спасића и Ане Гођевац, адвоката из Београда. Господар Јованова 73, као другостепени орган и орган који врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова, на основу члана 114. став 1. Закона о заштити животне средине ("Службени гласник РС" бр.135/04,36/09,72/09,43/11) члана 17. став 2, члана 23. став 2. и члана 59. став 4. Закона о државној управи ("Службени гласник РС" бр.79/05,101/07,95/10,99/14) члана 254. став 1. и члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ" бр.33/97,31/01 "Службени гласник РС" бр.30/10) доноси

РЕШЕЊЕ

1. ПОНИШТАВА СЕ по основу службеног надзора, коначно решење Градског већа града Зајечара, број III 434-14/2015 од 21.08.2015.године, због стварне ненадлежности органа за решавање по жалби ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године.

2. ПОНИШТАВА СЕ решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године и предмет враћа првостепеном органу на поновни поступак и решење.

Образложење

Решењем Градског већа Града Зајечара, број III 434-14/2015 од 21.08.2015.године, одбијена је као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године којим се у поновљеном поступку спроведеном по службеној дужности ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар као обвезнику плаћања накнаде, утврђује накнада за заштиту и унапређење животне средине за период од 01.01.2013. до 31.12.2013. године у износу од 26.817.748,00 динара. У уводу решења су наведени прописи о надлежности тог органа: члан 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи ("Службени гласник РС" бр.129/07) према коме градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности града; члан 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији ("Службени гласник РС" бр.80/02,84/02,23/03,70/03, 55/04,61/05,85/05,62/06,63/06,61/07,20/09,72/09,53/10,101/11,2/12) према коме о жалби против првостепеног пореског управног акта одлучује надлежни другостепени порески орган одређен тим законом; члан 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара ("Службени лист града Зајечара " бр.29/13,31/13,51/14) према коме Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града; члан 59. тачка 5. Статута града Зајечара ("Службени лист града Зајечара" бр.1/08,20/09,21/11) којим је прописано да Градско веће решава у управном поступку у другом степену о правима и обавезама грађана, предузећа и установа и других организација у управним стварима из надлежности Града.

ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар је као овлашћено лице, у законском року, поднео захтев за поништај по основу службеног надзора, решења Градског већа града Зајечара број III 434-14/2015 од 21.08.2015.године јер је исто донето од стране стварно ненадлежног органа. У захтеву се наводи члан 114. Закона о заштити животне средине, који у ставу 1. прописује да по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Подносилац захтева наводи да је поступајући по поуци о правном средству из решења број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године изјавио жалбу Регионалном одељењу за другостепени поступак Ниш Пореске управе Министарства финансија. Међутим, то одељење се после 15 месеци од подношења жалбе, огласило ненадлежним за одлучивање по жалби. Одлуку по жалби донело је Градско веће града Зајечара за које подносилац захтева налази да није надлежно, те из тих разлога тражи од овог органа његово поништавање на основу члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Подносилац захтева сматра да је Регионално одељење за другостепени поступак Ниш требало да жалбу достави Министарству пољопривреде и заштите животне средине као надлежном органу по члану 114. Закона о заштити животне средине, уколико је нашло да оно није надлежно да по жалби поступа.

Захтевом се тражи поништавање по праву надзора и првостепеног решења Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године на основу члана 253. став 1. тачка 2. Закона о општем управном поступку јер је у истој управној ствари раније донето правноснажно решење број 434-8/14/2013 од 29.05.2013. године којим је та управна ствар другачије решена. Наиме, према наводима захтева, решењем Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године утврђена је накнада за заштиту и унапређење животне средине за 2013. годину која је у складу са тим решењем уредно плаћена. Решење Одељења за локалну пореску администрацију број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године донето је у поновном поступку утврђивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине којим се са ретроактивним дејством утврђује нова обавеза плаћања за исту, 2013. годину, али сада у износу од 26.817.748,00 динара јер је, како у образложењу тог решења стоји, на основу увида у објављене годишње финансијске извештаје „ванредним инспекцијским надзором канцеларијске контроле“ утврђено да је основица за обрачун заправо требала да буде укупан бруто приход од продаје од свих делатности којима се бави подносилац захтева. Подносилац захтева налази да је то апсолутно неосновано и незаконито због тога што је Уредбом о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде (члан 2. став 1. тачка 2) прописано да је основица за обрачун накнаде бруто приход од продаје од делатности којима се утиче на животну средину (а не свих делатности којима се обвезник бави). Даље, подносилац захтева налази да се нису стекли разлози из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка јер је финансијски извештај за 2011. годину био достављен Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара благовремено, заједно са пријавом пре доношења решења број 434-8/14/2013 од 29.05.2013. године. Отуда се овде не ради о чињеницама, односно доказима који нису били познати и који се нису могли употребити у ранијем поступку.

Цитирани захтев је са свим прилозима достављен првостепеном органу са захтевом да се списи предмета хитно, а најкасније у року од 15 дана, доставе овом органу, који је првостепени орган уредно примио 6. октобра 2015. године. Списи нису достављени, па је овај орган сходном применом одредбе члана 228. став 3. Закона о општем управном поступку узео захтев у решавање на основу списка достављених уз захтев.

Након разматрања оспореног решења, навода у захтеву и осталих списка предмета, утврђено је следеће:

Решење број III 434-14/2015 од 21.08.2015.године, којим се одбија као неоснована жалба ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, Неготински пут бб, на решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године донело је Градско веће града Зајечара након што је Министарство финансија Пореска управа Регионално одељење за другостепени поступак Ниш вратило

предмет уз обавештење странци да по жалби тај орган није надлежан да поступа (допис Министарства финансија, Пореске управе, Сектор за пореско-правне послове и координацију, Регионално одељење за другостепени управни поступак Ниш број 500-434-00-00019/2015-15001 од 03.08.2015.године и допис број 500-434-00-00017/2015-15001 од 6.08.2015). Градско веће је донело одлуку по жалби позивајући се на одредбе члана 46. тачка 5. Закона о локалној самоуправи, члана 145. и 151. став 2. Закона о пореском поступку и пореској администрацији, члана 2. тачка 5. Одлуке о Градском већу града Зајечара, као одредбе о својој надлежности. Међутим из наведених одредаба не произилази надлежност Градског већа да у другом степену одлучује о жалбама на првостепена решења којима се утврђује накнада за заштиту и унапређивање животне средине. Ово због тога што Закон о пореском поступку и пореској администрацији изричито прописује да одлучивање по правним лековима уложеним против пореских аката које од 01.01.2013.године донесу јединице локалних самоуправа није у надлежности органа јединица локалне самоуправе (члан 2а и члан 160. Закона) а Законом о заштити животне средине (који одредбом члана 87. став 1. и 2. поверава јединици локалне самоуправе прописивање накнаде за заштиту и унапређење животне средине) није поверено одлучивање по жалби на првостепено решење надлежног општинског, односно градског органа које је донето у вршењу поверених послова (члан 114. Закона) те послови одлучивања по жалби на ова решења не спадају у управне ствари из надлежности града. Према Закону о државној управи решавање о жалбама и ванредним правним средствима на управне акте које су донели органи државне управе или имаоци јавних овлашћења спада у послове државне управе који су у надлежности органа државне управе и њихово обављање се само законом може поверити имаоцима јавних овлашћења (члан 17. став 2. и члан 4. Закона). Одлука о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара („Службени лист града Зајечара“ бр. 9/10,12/10,16/10) донета је на основу члана 87. став 1, 2, 8. и 9. Закона о заштити животне средине. Чланом 87. Закона о заштити животне средине прописано је да јединица локалне самоуправе може, из оквира својих права и дужности, прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине (став 1); накнаду из става 1. тог члана својим актом прописује скупштина јединице локалне самоуправе (став 2); накнада из става 1. тог члана прописује се између осталог по основу обављања одређених активности које утичу на животну средину, а које одређује Влада (став 3); Влада ближе прописује критеријуме за утврђивање накнаде из става 1. тог члана као и највиши износ те накнаде (став 7); јединица локалне самоуправе актом из става 2. тог члана утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а у складу са утврђеним критеријумима из става 7. тог члана (став 8); надлежни орган јединице локалне самоуправе је дужан да прибави мишљење министарства надлежног за послове заштите животне средине на предлог акта из става 2. тог члана (став 9); средства остварена од накнаде из става 1. тог члана користе се, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине према усвојеним програмима коришћења средстава буџетског фонда, односно локалним акционим и санационим плановима, у складу са стратешким документима који се доносе на основу овог закона и посебних закона (став 10); јединица локалне самоуправе не може прописивати накнаде које су прописане на основу чл. 84, 85. и 85а овог закона (став 11). На основу цитиране одредбе донета је Уредба о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину („Службени гласник РС“ број 109/09,8/10) и Уредба о критеријумима за утврђивање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине и највишег износа накнаде („Службени гласник РС“ број 111/09).

Из наведеног произилази да је Законом о заштити животне средине јединици локалне самоуправе поверен посао прописивања накнаде за заштиту и унапређивање животне средине, у оквиру кога она утврђује висину, рокове, обвезнике, начин плаћања накнаде и олакшице за одређене категорије обвезника плаћања, а средства остварена од накнаде користи, преко буџетског фонда, наменски за заштиту и унапређење животне средине. У поступку доношења градске одлуке прибављено је мишљење Министарства животне средине и просторног планирања (акт број 401-00-157/2010-01 од 04.02.2010 и акт исти број од 06.10.2010). Надлежни за спровођење те одлуке су према члану 13. и 14. градски инспектор за заштиту животне средине и одсек надлежан за заштиту животне средине који

достављају Одељењу локалне пореске администрације податке од значаја за утврђивање накнаде.

Надзор над применом Закона о заштити животне средине и прописа донетих на основу њега врши министарство надлежно за послове заштите животне средине. Министарство надлежно за послове заштите животне средине врши надзор над радом надлежних органа јединица локалне самоуправе у вршењу поверених послова (члан 109. и 109а).

Према члану 114. став 1. истог закона, по жалби на првостепено решење надлежног градског органа које је донето у вршењу поверених послова решава министар надлежан за послове заштите животне средине. Како Законом о заштити животне средине јединица локалне самоуправе није поверен посао решавања о жалби на решења донета у поступку примене тог закона и прописа који су на основу њега донети (у које спада и плаћање накнаде за заштиту и унапређивање животне средине) тај посао не спада у оне који су у надлежности града.

Из цитираних одредби произилази да је министарство надлежно за послове заштите животне средине надзорни орган над радом имаоца јавних овлашћења у вршењу поверених послова државне управе, у конкретној управној ствари Градске управе Зајечара као и да министар надлежан за послове заштите животне средине одлучује у другом степену по жалби на првостепено решење надлежног органа јединице локалне самоуправе донето у вршењу поверених послова, у конкретној управној ствари Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара, па је полазећи од одредбе члана 253. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку којом је прописано да ће се коначно решење поништити по основу службеног надзора ако га је донео стварно ненадлежни орган, одлучено као у тачки 1. изреке, на основу члана 254. став 1. истог закона.

С обзиром на одлуку из тачке 1. изреке, решење Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Зајечар, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године није коначно јер жалба на исто није решена, па се нису стекли услови за његово поништавање по праву надзора на основу члана 253. став 1. Закона о општем управном поступку. Основаност разлога за његово поништавање, који су сви већ изнети у жалби, оцењена је у поступку одлучивања по жалби:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара, број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године, донетим у поновљеном поступку (на основу члана 239. став 1. тачка 1, члана 240. став 1. и члана 247. став 2. Закона о општем управном поступку) замењено је решење истог органа број 434-8/14/2013 од 29.05.2013. године, које је тим решењем поништено и утврђена посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период 01.01.2013. до 31.12.2013.године, уз образложење да је на основу члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку, првостепени орган покренуо понављање поступка окончаног решењем против кога нема редовног правног средства, јер се сазнало за нове чињенице које су могле довести до другачијег решења управне ствари да су биле изнесене или употребљене у ранијем поступку. Решењем, број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године, које се поништава ожалбеним решењем, утврђена је висина посебне накнаде за заштиту и унапређивање животне средине на основу пореске пријаве ПНЖС коју је поднео обвезник накнаде дана 01.04.2013.године, према којој је остварени приход у претходној години износио 509.513.271,44 динара. Накнадним увидом у финансијски извештај обвезника – биланс успеха за 2012.годину, утврђено је да приход од продаје износи 6.704.437.000,00 динара, према подацима преузетим са веб сајта Агенције за привредне регистре. На основу тако утврђених података, донето је ново решење (број 434-8/14-R/2013 од 17.04.2014.године).

Против тог новог решења, жалилац "ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о." Зајечар је као овлашћено лице изјавио благовремену и допуштenu жалбу са предлогом да се исто поништи. Жалилац наводи да је диспозитив решења нејасан, делови изреке су међусобно противречни, као и изнетим разлозима; одлучне чињенице нису правилно ни потпуно утврђене, није дата могућност жалиоцу да суделује у поступку понављања које је орган спровео, нити је правилно примењено материјално право. У диспозитиву се најпре наводи да се накнада плаћа квартално, у једнаким тромесечним ратама, а потом, да се доспеле а неизмирене

обавезе по том решењу плате у року од 15 дана од дана пријема истог. Такође, жалиоцу није јасно зашто би плаћао било какву камату за квартални период који је прошао, када је решење тек сада примио и зашто би плаћао аконтацију за наредну годину која је такође протекла, како стоји у изреци. Нејасан је део диспозитива према коме ожалбено решење замењује раније донето решење које се и поништава, а да се не говори о последици која настаје поништајем већ извршеног решења број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године, јер је по том решењу накнада већ плаћена, па би морала да се врати или да се урачуна у новоутврђену накнаду која би се за тај износ умањила. Разлози којима би неажурност у раду органа требало да се покрије стоје у томе да су на основу "накнадно извршеног увида у финансијски извештај" утврђене нове чињенице, а поменути извештај је жалилац уредно и у законом остављеном року предао, са пријавом коју је орган морао да погледа одмах. Све чињенице које се сада износе као накнадно сазнате, постојале су, и предајом финансијског извештаја биле познате органу, а исти је неизмењеног садржаја публикован на сајту Агенције за привредне регистре. Осим наведеног, нејасан је и основ утврђивања накнаде садржан у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара и Уредби о обављању активности које утичу на животну средину. Уредбом није обухваћена накнада за делатност коју обавља жалилац, нити је било којим доказом утврђено да обављање делатности утиче на животну средину, за које јединица локалне самоуправе може прописати накнаду за заштиту и унапређивање животне средине, јер се њоме не мењају стања и услови животне средине, како је и наведено у студијама чију је валидност потврдио надлежни орган Градске управе. Жалилац сматра да није обвезник плаћања било какве накнаде по основу који се наводи у ожалбеном решењу, јер се ни у Одлуци о накнади за заштиту и унапређивање животне средине града Зајечара у члану 3. не наводи делатност коју врши жалилац, па нема ни основа за утврђивање таквог намета.

Жалба је основана.

Разматрајући оспорено решење на основу навода жалбе и остале списе предмета, утврђено је следеће:

Решењем Одељења за локалну пореску администрацију Градске управе града Зајечара број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године утврђена је посебна накнада за заштиту и унапређивање животне средине за период од 01.01.2013. до 31.12.2013. године у укупном износу од 2.038.053,09 динара коју ТФ Кабле Фабрика каблова д.о.о. Зајечар, као обвезник плаћања накнаде треба да плати по основу обављања делатности производња осталих електронских и електричних проводника и каблова у једнаким тромесечним ратама и истовремено обавезано на плаћање аконтације у 2014. години до доношења коначног решења у тој години.

Жалилац је по том решењу поступио.

Дана 17.04.2014. године првостепени орган је у поновљеном поступку донео решење по коме се по истом основу и за исти период жалилац обавезује да уплати износ од 26.817.748,00 динара у једнаким тромесечним ратама, као и аконтацију за 2014. годину до доношења решења за ту годину. Тим решењем замењује се решење истог органа број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године, које се поништава. Поступак је поновљен, како у образложењу тог решења стоји, јер је накнадним увидом у финансијски извештај који је преузет са веб сајта Агенције за привредне регистре, првостепени орган утврдио да приход од продаје производа у 2012. години износи 6.704.437.000,00 динара, а у пријави на основу које је донето решење број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године стоји мањи износ (509.513.271,44 динара) што је за првостепени орган била нова чињеница и разлог прописан чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку за понављање поступка. Међутим, чињенице - износ средстава од продаје, односно докази – финансијски извештај за 2012. годину били су достављени првостепеном органу пре доношења решења број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године, и то на изричит захтев првостепеног органа. Наиме, првостепени орган је својим дописом број 433-9/415 од 25.03.2013.године изричито тражио од жалиоца уз уредно попуњену пријаву и редовни годишњи финансијски извештај за 2012. годину, у року до 31.03.2013.године, уз упозорење да непоступање по том захтеву за доставу података представља порески прекршај. Поступајући по наведеном, жалилац је пријаву за накнаду за заштиту и унапређење животне средине (на прописаном обрасцу) од

01.04.2013.године са финансијским извештајем за 2012. годину доставио првостепеном органу на основу чега је донето решење број 434-8/14/2013 од 29.05.2013.године. Отуда је нејасно зашто је првостепени орган финансијски извештај за 2012. годину преузимао са веб сајта Агенције за привредне регистре 2014. године када је исти постојао у списима предмета број 434-8/14/2013 и све чињенице које су у њему садржане могле су бити употребљене приликом доношења решења 2013.године. Ни финансијски извештај, ни чињенице које су у њему садржане нису нове чињенице, односно нови докази – они су постојали и били презентовани првостепеном органу (и то на његов изричит захтев) пре доношења решења број 434-8/14/2013 од 29.05.2013. године и не могу бити разлог за понављање поступка који је тим решењем окончан како је то прописано чланом 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку. Ожалбеним решењем утврђена је накнада за заштиту и унапређивање животне средине по основу обављања делатности: производња осталих електронских и електричних проводника и каблова. Међутим, према Уредби о одређивању активности чије обављање утиче на животну средину, та накнада се прописује за активности наведене у члану 2. Уредбе (које су преузете у градску одлуку - члан 3) а не за регистроване делатности. У ожалбеном решењу није наведена активност коју обавља жалилац чије обављање утиче на животну средину и према Уредби представља основ за утврђивање накнаде. Ожалбеним решењем поништава се решење број 434-8/14/2013 од 29.05.2013. године. Према одредби члана 258. став 1. Закона о општем управном поступку поништавањем решења или оглашавањем решења ништавим, поништавају се и све правне последице које је то решење произвело. То значи да би уплате које су по поништеном решењу извршене требале да се врате жалиоцу или да за тај износ смањи износ новоутврђене накнаде. Међутим у ожалбеном решењу не постоји констатација о томе да је накнада по решењу које се поништава већ плаћена и шта бива са том уплатом. Са овим недостатком у решењу накнада је по истом основу и за исти временски период два пута плаћена: једном по решењу из 2013. године (у износу од 2.038.053,09 динара) и други пут по ожалбеном решењу из 2014. године (у износу од 26.817.748,00 динара) што није у складу са законом. Уз то решење је донето уз повреду начела саслушања странке јер жалиоцу у поступку који је претходио доношењу решења није пружена могућност да се изјасни о чињеницама одлучним за решење ове управне ствари у складу са чланом 125. и 133. Закона о општем управном поступку.

На основу свега наведеног, ценећи да ће утврђене недостатке брже и економичније отклонити првостепени орган, одлучено је као у тачки 2. изреке, на основу члана 232. став 2. Закона о општем управном поступку.

У поновном поступку првостепени орган ће употпунити чињенично стање у погледу активности које утичу на животну средину, а којима се жалилац бави, отклонити напред изнете недостатке решења у погледу нејасноће и противречности изреке, као и недостатке поступка који му је претходио, посебно имајући у виду наводе овог решења о разлозима за понављање поступка из члана 239. став 1. тачка 1. Закона о општем управном поступку и на основу тога донети правилну и на закону засновану одлуку.

Упутство о правном средству:

Ово решење је коначно у управном поступку. Против истог се може покренути управни спор подношењем тужбе пред Управним судом, у року од 30 дана од дана уручења решења.

Доставити:

- Градском већу Града Зајечара
- Одељењу за локалну пореску администрацију Градске управе Града Зајечара
- Министарству финансија Пореској управи
- подносиоцу захтева преко првостепеног органа

В.Д. ПОМОЋНИКА МИНИСТРА

Младен Младеновић

